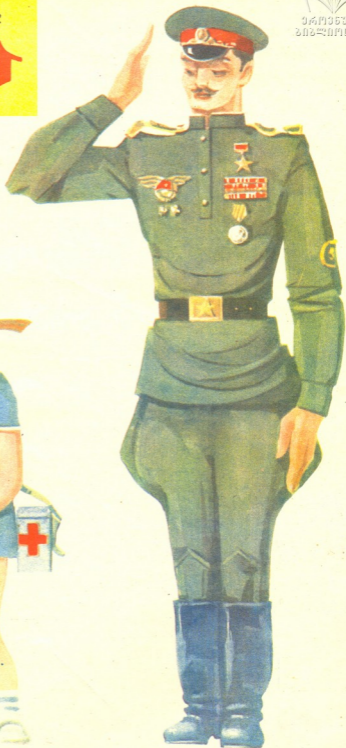

572
1975

1975 ՅԵՅԵԳՅԵԼՈՒ N2

ԵՐԵՎԱՆ

ՅԵՐԵՎԱՆԻ
ԶԵՆՈՒԹՅՈՒՆ

✓ სამკრთველოს განუგებოდა

მინი მოქმედა

გაკვირტულა,
გაკვირტულა,
შინდის ტოტი გაკვირტულა.
ჩიტი დასტის შინდის ტოტზე,
განა ერთი,

ცხრა ჩიტუნა!

წუარო შთიდან შოჩუხუნე
ბანში დადგა, გაიტრუნა.
ციო ჩქერს ჩიტი დაეწაფა,
განა ერთი,

ცხრა ჩიტუნა!

გასაფხულდა,
ტეის ფერდობი
ჩითის ფერად დაჩითულა.
ჩიტი გალობს ტეის ფერდობზე
განა ერთი,

ცხრა ჩიტუნა!

ნაწვიმარზე ცინარტეველამ
ცა მოხატა დიდებულად.
შესეთ, ჩვენი საქართველო
როგორ ბეჭედილებულა!

ნახტი თამარ ჩიჩინაშვილისა

ლურჯი ვიწები, ლურჯი ცა

თამარაზ აბულაძე

ლურჯა ცხენი,
ლურჯა კვიცი,
ლურჯი შთები,
ლურჯი ცა
— შენიაო, — უთხრეს გურის,
ეს უნდაღა გურისადა...
შერე ბიჭმა, გულგუთიღმა,
უზიარა ნუკრისადა —
ლურჯა ცხენი,
ლურჯა კვიცი,
ლურჯი შთები,
ლურჯი ცა.
— ჩვენიო, — ამბობს ახლა
გურიცა და ნუკრიცა, —
ლურჯა ცხენი,
ლურჯა კვიცი,
ლურჯი შთები,
ლურჯი ცა.

19705

მეთაური

ნორა კაკაძე

ნახატები ელზარ ამოქაძისა

ბიჭები სოფლის ბოლოს, წყაროსთან შეგროვდნენ ხოლმე, სიმაღლისდა მიხედვით ჩამწკრივდნენ და ჯარისკაცებოვით ფეხების ბაკა-ბუკით გაუყვებოდნენ გზა-წერილს:—ერთი, ორი, ერთი, ორი!—ომახიანად იხახდა წლოვანებით ყველაზე უფროსი—ზურიკო, ბიჭების შეუსცვლელი მეთაური.

ზურიკოს სიტყვა ყოველთვის კანონი იყო. თუკი ვინმე რამეს დააშავებდა, მეთაური მკაცრად სჯიდა. უფრო ხშირად ყველაზე უმცროსზე—პატარა ვანოზე ტყდებოდა ჯობი..

ერთ დღეს, ვანომ მორიგი „დანაშაული“ ჩაიდინა: შეკრებაზე დაიგვიანა. ბოლოს, როგორც იქნა გამოჩნდა.

— ის ვინღა მოპყვება?—იკითხა ზურიკომ და ვანოს გვერდით მომავალ ყმაწვილს თვალი დაადგა.

ვერავინ ვერ იცნო.

— გამარჯობათ!—მორიდებით მიესალმა ჩამომწკრივებულ ბიჭებს ვანო.

— რატომ დაგვიანე?—მკაცრად ჰკითხა

ზურიკომ,—მაგისთვის ხომ იცი, რა მოგვლის?

— ვიცი!—თავი დააქნია ვანომ.

— ჩემი ბრალია, აბატიეთ!—ჩაილაპარაკა ბიჭმა და წამოწითლდა.

— შენ რა გქვია?—ჰკითხა ზურიკომ.

— გია!

— ქალაქელი ხარ?

— დიახ!.. ვანოს მეზობლადა ვარ სტუმრად.

— აბა. წავედით!—ბრძანა მეთაურმა,— ერთი, ორი, ერთი, ორი!..

გაწალიკებული ბიჭები უხმოდ გაუყვნენ ბლიიყს. მწკრივს არც ვანო და გია ჩამორჩენია.

ერთგან ზურიკომ გზიდან გადაუხვია. კლდის პირას შედგა:

— აქედან უნდა ჩავიდეთ!—ჩაიმუხლა და ლორლიან კლდეს ნება-ნება, ცოცვით ჩააყვასხვებმაც უსიტყვოდ მიჰბაძეს. გზის პირას მხოლოდ ვანო და გია დარჩნენ.

— პა, რაღას უყურებთ?—ამოსძახა ზურიკომ,—ჩამოდით!

— ჩაღი, გია!— ხელი უბიძგა ვანომ.
 — ვერ ჩავალ!
 — ჩაღი, თორემ, ზურიკო დაგსჯის!
 — მაინც ვერ ჩავალ!— თავი გააქნია გიამ.
 — რაღას უდგეხართ, გელოდებით!— აჩქარებდა ზურიკო.
 ვანო კლდეს გადაადგა და ჩასვლა დააპირა, ნაბიჯიც გადადგა, მაგრამ უცებ გადაიფიქრა, უკან დაიხია და ზურიკოს ჩასძახა, არც მე ჩამოვდივარო. ქვემოთ ბიჭებს სიცილი წასკდათ.
 — ჩამოღი, თორემ, ხომ იცი!— მუშტი მოუღვინა ზურიკომ.
 — არ ჩამოვალ!— გაჯიუტდა ვანო.
 ზურიკო შებრუნდა და წავიდა. ბიჭებიც გაჰყვნენ.
 — რატომ არ ჩახვედი?— ჰკითხა გიამ, — შეგეშინდა?
 — არა, მარტოს ხომ არ დაგტოვებდი? წავიდეთ!..
 — არ დავეუცადოთ?
 — არა, ზურიკო თავდაყირა დამკიდებს, ან რაღაც უხელოვებს გამოიგონებს, ბრძანება რომ არ შევასრულე!
 — როგორ თუ დაგკიდებს? ვგ რაღა თამაშია? ადექი და, მამაშენს უთხარი!
 — მამა არა მყავს...
 — დედას უთხარი!
 ვანომ ნაღვლიანად ჩაიღიმა და ყრუდ ჩაილაპარაკა.
 — არც დედა მყავს, ბებია მყავს... გიამ მხოლოდ ახლა შენიშნა, რომ ვანოს დაკვრებული შარვალი ეცვა.
 მეორე დღეს ვანო და გია წყაროზე მიინც ჩავიდნენ. ბიჭებიც უკლებლივ იქ იყვნენ.
 — ქლაქელო! — მიუბრუნდა ზურიკო გიას, — შენ ჩვენთან ვერ გამოადგები, შეგიძლია, წახვიდე!
 ბიჭებმა გადაიხარხარეს.
 — ყველაფერი ჩემი ბრაღია, — ჩაერია ვანო, — გიას მე ვუთხარი, არ ჩახვიდე-მეთქი.
 — გასაგებია! — თქვა ზურიკომ და ბიჭებს მიუბრუნდა:
 — ვინც ახლა ამ ჯაგნარში შეძვრება, ყველა ნატვრა აუსრულდება.
 ბიჭებმა თვალები დააქუცხტეს და გაოცებულნი ზურიკოს მიაჩერდნენ.
 — არ გეხუმრებით! ხომ ხედავთ, რა შარ-

ქ. შარვალიძის ნახ. ...
 ...
 ...

ვალ-ხალათი მაცვია! აქ შევედგერი და ვინატრე.—ამისრულდა თუ არა!

— აბა, ჰე!—ხელი ასწია ზურიკომ,—ჯერ ვანო შეძერეს. ნახეთ, როგორი შარვალი აცვია!

მეთაურმა ვანოს ხელი მოაწვლო და ჯაგნარისკენ უბიძგა.

— დამანებე, არ მინდა!—გაუძალიანდა ვანო.

— როგორ თუ არ გინდა, იცი, რა შარვალი-ხალათი გექნება!—იციონდა ზურიკო.

— არ მინდა, დამანებე თავი!—ატირდა ვანო.

მეთაურს წინ გია გადაუდგა. ზურიკომ ვანოს ხელი შეუშვა და გიას მიაჩერდა:

— შენ რა გნებავეს, ქალაქელო?

— ვანოს თავი დაანებე, ჯაგნარში მე შევძერები!

— შეგენ?—სიცილი წასკდა ზურიკოს,—აბა, ვნახოთ, რა ბიჭი ხარ, მიდი!

გია უხმოდ შებრუნდა და ჯაგისაკენ გასწია.

— ეგრე არა, ქალაქელო!

— კარგად ჩაჯექ, კარგად!—უყვიროდა ზურიკო. გიას ზურგი ეკლებმა დაუკაწრეს, მაგრამ მინც წარბშეუხრელად და ამაყად შეპყრებდა თავზე წამომდგარ მეთაურს.

— შენც ეგრე იჯექი?—ჰკითხეს ცნობის-მოყვარე ყმაწვილებმა ზურიკოს.

— მეტი საქმე არა მქონდა. კი არ გავგიჟებულვარ!—გადაიხარხარა ზურიკომ და ჯაგ-

ში გაყურსულ სტუმარს ნიშნის მოგებრივად გადახედა.

გიას მთელი ღამე თვალი არც მოუხუტავს. ეწვოდა დაკაწრული ზურგი. დილით, კარადიდან თავისი ახალთახალი შარვალი-ხალათი და ფეხსაცმელები გამოიღო, ქალაქში გაახვია და წყაროსაკენ მოჰქუსლა.

— როგორა ხარ, ქალაქელო?—ჰკითხა ზურიკომ მისვლისთანავე,—ამისრულდა ნატვრა?

— დიახა, ამისრულდა, მაგრამ მე ჩემთვის არა მინატრია!

— აბა, ვისთვის?

— ვისთვის და ვანოსთვის, წესით ხომ ვანო უნდა შემძერალიყო ჯაგში! ჰოდა, აუსრულდა, რაც ვინატრე.

გიამ ქალაქი გაშალა და ახალთ-ახალი შარვალი-ხალათი და ფეხსაცმელები ვანოს ხელებში მიაჩნა.

— ეს, მეფე, გია?!

— ჰო, შენია ვანო, შენი!

გაოცებული ბიჭები ხან გიას გადახედავენ, ხან ვანოს.

— აბა, ჩადექით მწკრივში!—ვითომც არაფერი მომხბარო, ისე დაიძახა ზურიკომ, მაგრამ არცერთი არ განძრეულა.

— არ გესმით?!—გაოცებით და მუქარით გადახედა ბიჭებს, მეთაურმა.

— არა!—გაისმა პასუხად,—ჩენი მეთაური, დღეიდან, გია!

მეგობარი

თამაზ ჯიბლაშვილი ნახატები რეპაზ შამჩიჩიძისა

შარშან ჩემმა მეგობარმა ერთი პატარა ბიჭი გამაცნო,—მეზობელიაო. ასე რვა წლისა იქნებოდა. მეგობარმა საიდუმლოდ გამანდო:—ზარმაცი და ყოვლოჩინა ვინმეა, ერთთავად ჩხუბის მიზეზს ეძებსო.

— რა გქვია? — ვკითხე ბიჭს.

— ვანო.

— ხალათი ვინ დაგახია?

ვანომ ამბთვალეირ-ჩამბთვალეირა და მერე დაბეულ ხალათზე დაიხნდა:

— წელან გაღმელებთან ვიჩხუბე და იმათ დამახიეს.

— რატომ იჩხუბე?

ბიჭმა კეფა მოიფხანა:

— რა ვიცი, ატეხილები იყვნენ.

— იქნებ შენი ბრალი იყო?

ვანომ ჭუჭყიანი თითი ტურეზე მოისვა და წისასვლელად გაიწია.

— შენს ავკაცობას მამაშენს ვეტყვი,—დაემუქრა ჩემი მეგობარი.

— არა, მამას ნურაფერს ეტყვი,—ვთხოვე მეგობარს. ვანომ უნდოდ შემომხედა.—ეგვე არ იყოს, დაბეულებით რა გამოვა,—გავაგრძელე

მე,—ბიჭს გული ერჩის და ღონე, ამისთანებისთვის, თუ კარგად ისწავლეს და წესიერად მოიქცნენ, ჩემნი ფოლადსადნობი ქარხანა შედგამოჭრილია.

— ქარხანა, სადაც ფოლადს ადნობენ?!—თვალეზი გაუფართოვდა ვანოს.

— ქარხანა! თუკი კარგად ისწავლი და აყალმაყალს მოეშვები, წინ რა დაგიდგება!

— ივარგებს?!—დაეჭვდა ჩემი მეგობარი.

— სკოლას რომ დაამთავრებს, ივარგებს; მამაშინ ღონეც მეტი ექნება და ჭკუაც. მხოლოდ ხუთეზე უნდა ისწავლოს, ქარხანაში მარჩანალებს არ ვიღებთ.

— მაგას რაღა თქმა უნდა,—კვერი დამიკრა მეგობარმა,—მარამ ეს თუ ჭკუაში ჩავარდება, არა მგონია.

ვანომ წყენით შეხედა ჩემს მეგობარს, მერე რატომღაც ხალათის დახეულ ადვილას ხელი დაიღარა და ზურგი შეგვაქცია. ჩვენკენ არ მოუსხედავს, ისე მკითხა:

— მართლა მიმიღებთ ქარხანაში?

— რატომაც არ მიგიღებთ.

მოზრუნდა და თვალი გამისწორა.

— რაც იყოს, იყოს, — მთხოვა მეგობარმაც, — თუ გამოსწორდა, დაეხმარე!

— კეთილი და პატიოსანი, — ვანოს მხარზე ხელი დავადღე, — თუ გინდა, მამაშენს ვთხოვოთ და ხვალ ქარხანას დაგათვალეოთ...

— მარტენის ლუმელსაც ვნახავთ?

— მარტენის ლუმელსაც.

მეორე დღეს მე და ვანო ქარხანაში დილით ადრე მანქანით მივგრიადლით. იქაურობას დილის მზე დანათოდა. ვანო ვაშტერებული შეპყურებდა საამქროებისაკენ მიმავალ კუნთმაგარ, სახეგარუჯულ მეფოლადეებს, მგლინავეებს, მილ-

მგლინავეებს, ხოლო, როცა მარტენში შევედით და ფოლადის ნიაღვარმა გადმოხეთქა სანტად დარჩა.

შუალღისას საამქროდან გამოვედით. ვანო უხმოდ მომყვებოდა და წამდაუწუმ უკან-უკან იხედებოდა.

— მოგეწონა? — ვკითხე მე.

— ძალიან მომეწონა.

შედმართზე რომ ამოვედით, შეჩერდა და მარტენს გახედა.

— სკოლას რომ დავამთავრებ, მართლა მიმიღებთ ქარხანაში?

— ორიანებს გამოსწორება უნდა.

— გამოვასწორებ.

— აღარც იჩხუბებ?

— არა.

— აბა, ვნახოთ, აღილო და ხვალეო.

კარგა ხანია ვანო აღარ მინახავს, მაგრამ ჩემი მეგობრისაგან ვიცი, რომ ერთი სანაქტო ბიჭი დამდგარა და მეფოლადეობაზე ოცენებობს.

სამშობლო

თინათინ კვიციანი

ნამდვილ ქართველს საქართველოს
ბედი მუდამ აღარღებდა.
მისთვის ეგულაფური იყო,
სამშობლოსთვის თავდადება.

ნამდვილ ქართველს მსგავსი მხარე,
დღესაც არსად ეგულება.
მისთვის ეგულაფური არის,
მშობელ მიწის ერთგულება.

ნაბატები თეატრ ჩინინაშვილისა

მშენი დედამამები

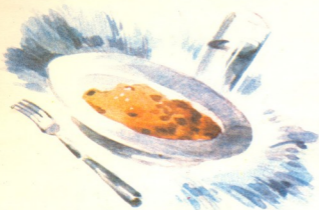
რუსთაველის გამზირიდან,
ვაკიდან თუ ვარაზიდან,—
საიდანაც არ შემეფაფო,
ყოველ მსრიდან ღამაში ვარ.

აი, ნახეთ, საბურთალომ
ტანი როგორ აიფარა.
ნახეთ, მტკვარზე გადამდგარი,
მეტევის და ნარიულა.

ნეტავ ჩემთვის, საღამოსანს,
მთაწმინდიდან გაცქერინათ,
გეკონებათ, ვარსკვლავები
სულ მიწაზე დაცვენილა.

რუსთაველის გამზირიდან,
ვაკიდან თუ ვარაზიდან,
საიდანაც არ შემეფაფო,
ყოველ მსრიდან ღამაში ვარ.

ეკა სადილს იფუნებს

— ეს წვენი მე არ მინდა!
შევე ძლიერ მოშვეინდა...
რა კარგია ლობიო,
ყოველ საჭმელს სჯობია.—
— ეკა რა ამბავია?
რატომ ხარ უარზე?—
— აბა, რა ვქნა! თუ ის მინდა,
რაც არ არის სუფთაზე!

გამგრიკობა ქარს

— დღეს ქარია, ჩემო ეკა,
არ გატყუებ არსად!
— აიყანზე თუ გავედი,
გაყანზე ქარსა!

ნახატები თამაზ ხაშიშვილისა

ეკას სტუბი

მამა ჰკითხავს ტელეფონით:

- ჩემო გოგო, ზატარაა?
- კატო ბებოს სომ უჯერებ?—
- ხან უჯერებ, ხან არა!

ჩვენი ეკა

ეკა-ეკა-ეკაუნა,
როგორც წიტი სეკაუნა,
ხატებს და უფლებს რეკავს:
„შოდით, ნახეთ თქვენი ეკა!“

ეკა ითვლის

ერთი ბები,
ორი ბები,
სამი ბები,
ათხი ბები,
ასღა კიდევ მთი ღები!
ღეღა, ძლიერ გესეუები,
შენ მანც ნუ დაბერდები.

რას გვიაგბობს ალაშია!

ბურაბ ბახაბაძე

ნახატი რაპაპე მუხამირიძის

მაყვალა ხელმძღვანელმა დიდ დახვეწებაზე სკოლის დერეფანში ლამაზი პლაკატი გააკრა. ზემოთ ნაძვები ეხატა, ქვემოთ—რკინიგზა, შუაში კი წითელი ასოებით ეწერა: „რამდენი კილოგრამი ლითონი შეაგროვე ბაჩკალ-ამურის რკინიგზისათვის?“

პირველი კლასის ოქტომბრელები პლაკატმა ძალზე დააინტერესა. გაკვეთილების შემდეგ თავიანთი ვარსკვლავების ხელმძღვანელებს — ქეთინოს, თამილასა და ლიას მიაკითხეს.

გოგონების საკლასო ოთახი მეორე სართულზეა. პატარებს ძალზე უყვართ იქ ასვლა, ვამაცუბათ, რომ მათი ხელმძღვანელების პიონერულ რაზმს დიდი სამამულო ომის გმირის—ახმედ ვერულიძის სახელი აქვთ მიკუთვნებული.

ქეთინო, ლია და თამილა ოქტომბრელებს კიბეზე შეხვდნენ. თურმე ჯარათის შესაგროვებლად მიდიოდნენ. იქვე კიბეზე უთხრეს ოქტომბრე-

ლებს, რომ ბაჩკალ-ამურის რკინიგზა შორეულ ციმბირში შენდებოდა. რკინიგზა ისეთ ადგილებში გაივლის, სადაც ძალზე ბევრი ძვირფასი წიაღისეულიაო.

ახლა იქ გაუვალნი ტყეები და კაობებია. მუშაობა ძალზე ძნელია, მაგრამ კომკავშირელებს აბა, რა შეეკრთობთ,—თქვა ქეთინომ,—პიონერები კი ჯარათს ვაგროვებთ. „ბაჩკალ-ამურის მაგისტრალს—პიონერული რეისები!“ — ასეთია ჩვენი ქვეყნის პიონერთა მოწოდება.

ოქტომბრელებმა ერთმანეთს გადახედეს და კიბეზე სირბილით დაეშენენ.

მზე რომ გადაიხარა, სკოლის ეზოში ლითონის ჯარათის იმდენი გროვა იდგა, რამდენი პიონერული რაზმიც არის სკოლაში. ის იყო მაყვალა ხელმძღვანელს უნდა გამოეცხადებინა, ამა და ამ რაზმმა გაიმარჯვაო, რომ ეზოში პირველკლასელი ოქტომბრელები გამოჩნდნენ, ვის რა

მოჰქონდა და ვის რა; ლითონის ათასნაირი ნატეხი და ნამსხვრევები...

მაყვალა ხელმძღვანელს სახე გაუბრწყინდა: — როგორ ფიქრობთ, ახლა ვინ შეიძლება გამარჯვებულად ჩაითვალოს? — შეეკითხა რაზემეულის საბჭოს წევრებს.

თამილამ რაზემეული „ხაზზე“ მოაწყო და ოქტომბრელთა მეთაურს გოჩას საზეიმოდ გა-

დასცა წითელი ალამი. ალამს ასე ეწერა: „ბაიკალ-ამურის მაგისტრალის მშენებლობისათვის ლითონის ჯარის შეგროვებაში გამარჯვებულებს“.

აი, როგორი უოჩალი ოქტომბრელები არიან ქობულეთის მესამე საშუალო სკოლაში. მათ წერილიც გაუგზავნეს ბაიკალ-ამურის რკინიგზის მშენებლებს და მოუთმენლად ელიან პასუხს.

მსიარული ლექსები

ბები რამონა

ტრაბასი

აქვებს ჰქონდა ერთი კუბი,
ბედ შემოჯდა შავი ბუბი.

— შემოხმედეთ, თუმც ვარ ბუბი,
დავიპყარი იაღბუბი!

მატრონა

ეს პატარა მატრონა
სხვის ბურთს დაეპატრონა;
იდავეს და იჩხუბეს,
არ დაუთმო პატრონმა.

ნაბატი ვახანან გულინაშვილისა

მოსა სარგებლად

ერთ სოფელში, მდინარის პირას, მშენებრი ოდა-სახლი წამოეჭიმათ. სახლი ხუთ ბოძზე იდგა. ყველაზე მსხვილს თანამომქმენი ხუმრობით დედამისს ეძახდნენ.

ერთხელ დედამისმა იფიქრა, რაკი დედამისს მისივე, ყველაზე მთავარიც მე ვყოფილვარო და სიამაყისაგან გაბღენძილმა, თანამომქმე ბოძებს დამცინავად გადახედა. იმ დღეს, დაბარებულივით, ქარი ამოვარდა, დაიჭრიალა ოთხმა ბოძმა.

— გაუმავრდეთ, ნურათრის გვეშინია, ძალა—ერთობაშიაო. —გაბზნვეს ერთმანეთი.

— აი, თქვე უქნარებო, — ხმა ამოიღო დედამისმა, — მე რომ არ ვიყო, თქვენ რა შეგიძლიათ. მთავარი მე ვარ აქ, დედამისს ტყუილად არ მეძახით!

დიდად გაიკვირვეს ბოძებმა თანამომქმის ტრამბი; ასეთი რამ ჯერ არ სმენოდათ.

განცვიფრებით გადახედეს ერთმანეთს... მერე ერთმა შეჰკადრა:

— ქოლგასაც ერთი ბოძი აქვს შეყენებული, მაგრამ აბა, ფეხზე დააყენე, უმაღლეს გულზე გადაყრავდებო.

— ერთი ამ წურქილას დამიხედეთ, აყუდებულია ბნელ კუნჭულში და ქუთასაც მარბინებს. — დედამისმა საცერით მსხვილი თვლები მრისხანედ დააბრიალა.

— ზო, მართალს ამბობს, — გამოგასუსხა ახლა მეორე ბოძი, — ჩვენ უერთმანეთოდ არ ვარგებართ, ვე როგორ არ იცი.

— არა, თქვენთან მეგობრობა არ გამომადგება, წავალ, ჩემს გზას მოვნახავ, — დაიბუზუნა დედამისმა, გამოეცალა სახლს და გორავ-გორაობით მდინარეში ჩავარდა. ძირს მორებისა თუ ქვა-ლორღისაგან ნაშენ ჯგებირს გამოეცალა და შეჩერდა. მიმოხედა და, დახეთ საკვირველებას: მდინარის ძალას მთა გაერღვია, ხევი გაეჩინა და ამ ხევი დაედო კალაპოტი. ჯგებირისთვის კი ვერაფერი დამკლო.

— რამ შეგაძლებინა მდინარესთან გამკლავება? — ჰკითხა ჯგებირს დედამისმა.

— რამ და, მეგობრობის ძალამ; მორი მორს

ამავრებს, ქვა—ქვას, შლამი—შლამს. ამაშია ჩვენი სიტყვიც.

დედამისმა გზა განავრდო და უფრო საკვირველ სანახაობას წააწყდა: ერთ კაცს ხუთიოდე მორი ტივად შეეკრა და ათჯერ უფრო მძიმე ტვირთი დაედო ზედ.

— რამ შეგაძლებინა ასეთი მძიმე ტვირთის ზიდვაო? — ახლა ტივს ჰკითხა დედამისმა.

— მეგობრობის ძალამო!

მართლაც, ერთმანეთს ისე მჭიდროდ მიკვროდნენ მორები, რომ მათ შუა წვეთიც ვერ გაუონავდა.

დედამისმა ისევ გზა განავრდო და ზღვაში ამოჰყო თავი. ზღვამ რომ გააოცა ვე არაფერი, მთავარი საკვირველება სხვა იყო: კიბო-განდევგლას ზურგზე ზღვის ცხოველი— აქტინია წამოეყიდა და მიასერიწებდა, თანაც საქმელს მძურად უნაწილვდა.

— რატომ დაათრევ ამხანაგს? — ჰკითხა კიბო-განდევგლას.

— რა ვქნა, სიარული არ შეუძლია და საქმელსაც ვერ შოულობს. შიმშილით მოკვდეს? ვეხმარები, როგორც შემძლია. აბა, რის მეგობარი ვარ. სამაგიეროდ მტრის თავდასხმისაგან მიცავს! — ამაყად უნასუხა კიბო-განდევგლამ.

„ესენიც მეგობრობას შეუკავშირებია“ — გაიფიქრა დედამისმა და იქაურობას გაეცალა.

უცებ ქარიშხალი ამოვარდა, სარკესავით მოპრიალვებული და დამშვიდებული ზღვა აღელდა და დედამისი ნაპირზე მოისროლა.

ერთიანად გალუმბული და შეშინებული დიდხანს მარტოდმარტო ეგდო ნაპირზე, როცა გონს მოეგო, მიხვდა თავის შეტკომას და ინატრა, ნეტავ თანამომქმებთან დამარუნაო.

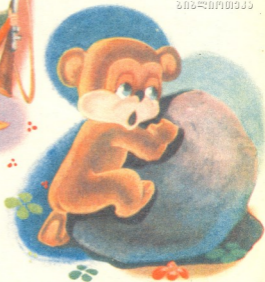
გაიფიქრა თუ არა, ფეხის ხმაც მოესმა; გზაზე მის საძებრად წამოსული პატრონი დაინახა. კაცმა მაშინვე იცნო დანაკარგი. სახლში წაიღო და კვლავ შეუყენა სახლს. ის იყო და ის, მისგან საწყენი სიტყვა აღარავის სმენია. ჩუმი და თავმდაბალი ყოველთვის ნამდვილ მეგობრობას უწყევდა თავის ოთხ თანამომქმეს.

ღაღადი

ივანე ჯავახიშვილის

ქვას ბეჭურებს დათვით,
რას-რას-რას!

თოფით შისდევს კაცით,
ბას-ბას-ბას!

კახა და ჭრილა

ნული ღაჩაშვილი

— კახა განუქებულაო,
უგელა აშობობს, ვინც კი ნახა.

— შენ თუ ჩემთვის თიჯა მოგატყვს,
მე რემს გაბღღვ, ჩემო კახა.

პირ დაეწია

ლავთ ხარობა

— ჰამ, ჰამ, — უეფეს, წკებურუნებს,
იატაკზე დაცურავს,
ჯარანავით ტრიალებს,
ბრანობს, ღრინავს ფაცურა.
თავბრუ შინიც არ ესნძის,
ბაღანი აწეწია,
ვერ იქნა და თაყის კუდს,
ვერ, ვერ დაეწია!

ნახატები ბასი ხილაშვილისა

ზნაპრის მასხუთა

(ბილისპირული)

მარგინ ჯაბაძის

ყოფილა, ყოფილა,
რა ყოფილა?

ერთი ქალი ყოფილა,
ერთი კაცი ყოფილა;
რადაც მოუფიქრებიათ,
თიხის ქოთანს გაუკეთებიათ,
ქოთანში ოქრო გაჩენილა,
ოქროთი ბავშვი უყვიათ,
ბავშვი ლამაზი ყოფილა,
ლამაზი სახელიც დაურქმევიათ,
ცირუ დაურქმევიათ;
შეხედე, როგორი თვალები აქვს:
დილაობით რძე ყვარებია!

ყოფილა, ყოფილა,
რა ყოფილა?

დიდი მინდორი ყოფილა,
მინდორის გადაღმა ყანა ყოფილა,
ყანის ნაპირას წყარო ყოფილა,
წყაროს ნაპირას სახლი მდგარა,
სახლში მოხუცები ცხოვრობდნენ,
ხანდახან ყანაში შრომობდნენ,
ხანდახან ოჯახში შრომობდნენ,
სულ სიამტკებლოობით

შრომობდნენ,

სულ სიამტკებლოობით

ცხოვრობდნენ.

ყოფილა, ყოფილა,
რა ყოფილა?

ორი ძმა ყოფილა,
ბექა და ზენია ყოფილა,
როგორც ზღაპრებში ყვებიან,
ისე არ მოტყეულან,
თრივე დაზრდილა,
დავაჟკაცებულა,
ერთმანეთისაგან
არ გაყოფილან.

ნახატი მიქაელ გომიანიძის

„იხზ და მინახი“—

ნახატი შალვა მხალაძისა

პაპა ყვავისიძე

იცი, რატომ?

— ბებო სისმრებს უფლარ ხედავს,
იცი, რატომ, ბიჭო ლექსო?
იმიტომ, რომ ღაწოდისას
არ იკეთებს სათვალუსო.

ნუ ვაუყვებ

მანაწინა ზურინს
ნუ შეუვეფ, მურია,
რაკი სახლში გვეწვება,
უკვე შინაურია.

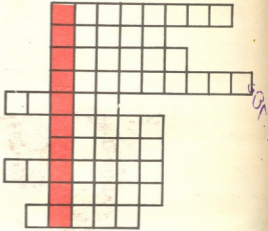

ქ ს ზ უ ჳ ც ა რ ე

ამოცანა

თეფშე ეწეო მანდარინი—
ოცდობრი ცალი,
ერთი სეინამ აიღო და
ერთით შეტი—ლალიმ.
შამუკამ და სათუნამაც
კაფცქენეს თითო-თითო.
შაშ რამდენი დარჩენილა,
ვერ ამოსენი ვითომ?!

შოთა აპირანაშვილი

თავსატყუნი

ცარიელი უჯრედები შეავსეთ ხილის სახელებით, იხე, რომ ფერად უჯრედებში მივიღოთ ჩვენი სამშობლოს სახელწოდება.
შეადგინა ქ. ტუბულის რაიონის, სოფ. გელათის სკოლის მოსწავლემ ირინა კაპანაძემ.

სეკუსი

ბ კ ა ე

შეადგინა ცაგერის რაიონის სოფ. ზუბის სკოლის მოსწავლემ აზა ბერაძემ.

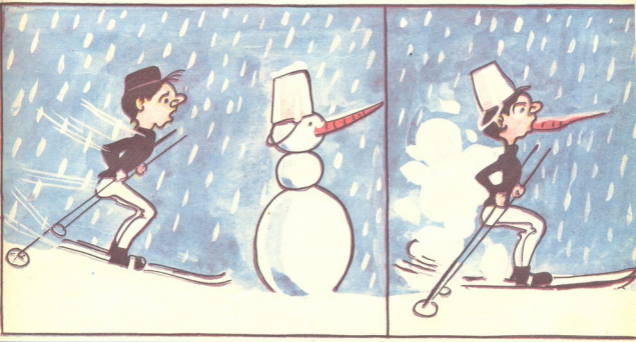
ველია ზამთარში

მოთა ხოლმეწლი

ჩამოთოვა გორები,
სერები და კორდები,
მელავ თვალბნანაივ,
ვიცი, არ დაღონდები;
შიაღვები საქათმეს,—
როგორ გასძლებ გარეთო,
ქათმებს ყელს გამოუწევ;
— თქვენთან შემავარეთო.

19705

ნახატი გელა ხხალაძისა

მოქალაქე რედაქტორი მუხრან მამახვარიძე

სარედაქციო კოლეჯი: მუხრან მამახვარიძე, ლილა ბერაძე, მამალა მგაღვინაძე. ჯიშუა მუჯირი, იორა მამხრავაძე (პ/მ მდენი), ზალვა ხხალაძე (სამ რედაქტორი), რომან ლაბიაშვილი, მინი მამალაძე.

პაქ: ალექსანდრე ვ. ო. ლენინის სახელობის პიონერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს ექვრნალი. იდაზი ნახატი ზარბაზ აბანაძისა. ტერმინტორი მ. რომეოშვილი. გამოცემის 48-ე წელი.

საქ. კვ. ცვ-ის
გამომცემლობა
Издательство
ЦК КП Грузии

მისამართი: რედაქციის, გამომცემლობის, სტამბის—თბილისი, ლენინის, 14. ტელ.: მი. რედაქტორის—93-41-30, 93-98-15, პ/მ მდენის — 93-10-32, 93-98-17; სამ რედაქტორის—93-98-18; ვახუშტი — 93-98-19; სამმდენის — 93-98-16. გლადეცო მამულობა 21/1-74 წ. სელმოწერულია დასაბეჭდავად 21/1-75 წ., კაღდლის ზომი 60x100,4 ფიხ. ნაბ. ფურც. 2,5, ტირაჟი 150.700 შუკ. № 4212. „დიამ“ № 2. ნა გრუიანკომ ეზუკე, ფაბი 20 კაბ.

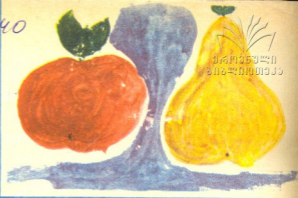
ბუშარია — ნახ. ირაკლი ზარანდიასი, 7 წ. ზუგდიდი.
 კოკია — ნახ. ეშვარ კვიციანიძის, 8 წ. რუსთავი.

გოგონა — ნახ. ქეთინო ლომჯანიძის, 7 წ. თბილისი.
 ნატარია — ნახ. გელა იფიშვილის, თბილისი.
 სვანდია — ნახ. იაშვი ჩიტაურის, 5 წ. მცხეთის რაიონი,
 სოფ. ზაქარო.
 ვახუშტი — ნახ. ნინო ლომჯანიძის, 6 წ. თბილისი.

76055

ბ 22/40